

med patientens interesse. Der er således både nationalt og internationalt væsentlige lægeetiske indvendinger imod tvangsmæssig anvendelse af medicinsk kastration.

Heller ikke på andre områder vil det give mening at indføre tvangsmæssig behandling. Det skyldes bl.a., at det er afgørende for behandlingens effekt, at den dømte erkender, at vedkommende har et behov for behandling. Skulle vi tvinge dømte, der ikke er motiverede til at modtage behandling, ind i vores forskellige behandlingsordninger, ville vi i bedste fald spille ressourcer, som kunne udnyttes langt bedre til behandling af andre dømte. I netop denne forbindelse synes jeg, det er vigtigt at få understreget, at man ikke kan gennemføre nogen virkningsfuld behandling af pædofilidømte, hvis de ikke selv medvirker aktivt i psykoterapien.

Det fremgår også af beslutningsforslaget, at forslagsstillerne ønsker forældelsesfristen i pædofilisager afskaffet. Siden 2000 har det efter straffeloven været sådan, at forældelsesfristen for en række seksualforbrydelser tidligst strammes på det tidspunkt, hvor den forurettede fylder 18 år. Denne regel blev indført efter forslag fra Børnerådet, og den betyder, at personer, der har været udsat for seksuelt misbrug som børn, har mulighed for at reagere over for dette misbrug, når de er blevet voksne.

Dette hensyn til offeret kan imidlertid efter regeringens opfattelse ikke begrunde, at forældelsesfristen afskaffes helt. Når vi skal vurdere, hvilke regler om forældelse der bør gælde, må der ske en afvejning af flere hensyn, og i den forbindelse må man bl.a. være opmærksom på, at det ofte vil være vanskeligt at klarlægge de faktiske omstændigheder i en sag, hvis forholdet er begået for meget lang tid siden. Det gælder ikke mindst i de tilfælde, hvor der ikke er tekniske beviser, men hvor beviserne i det væsentlige eller udelukkende består af vidneforklaringer fra offeret. I den forbindelse må jeg fremhæve, at en afskaffelse af forældelsesfristen ikke samtidig vil indebære en ændring af kravene til bevisernes styrke.

Det er regeringens opfattelse, at der med de gældende regler om forældelse af strafansvar i sager om seksuelt misbrug af børn er fundet en løsning, hvor der er en god balance mellem de forskellige hensyn, der gør sig gældende. Regeringen kan derfor ikke støtte en afskaffelse af forældelsesfristen på det omhandlede område.

Som et fjerde forslag har forslagsstillerne anført, at der ikke bør gives rabat i strafudmålin-

gen i tilfælde af flere begåede forbrydelser. Forslagsstillerne har i den forbindelse henvist til, at det er urimeligt, at man i tilfælde af flere overgreb mod et barn ikke får samme straf for det sidste overgreb som for det første, når man i modsætning hertil f.eks. får fuld bøde for alle forseelser ved flere samtidige overtrædelser af færdselsloven. På den baggrund ønsker forslagsstillerne, at der i sager om seksuelt misbrug af børn, hvor der efter straffeloven normalt idømmes fængselsstraffe, bliver indført et princip om såkaldt absolut kumulation.

Som anført i beslutningsforslaget anvendes absolut kumulation ganske rigtigt i et vist omfang på bødeområdet. Derimod er der i Danmark en meget lang tradition for, at vi med hensyn til fængselsstraffe ikke automatisk foretager en absolut kumulation, altså en fuldstændig matematisk sammenlægning af straffen for hver enkelt forbrydelse, i de tilfælde, hvor en person dømmes for flere forbrydelser. I stedet anvender vi normalt princippet om en såkaldt modereret kumulation, hvor der fastsættes en samlet straf inden for strafferammen. Hvis en person eksempelvis dømmes samtidig for to røverier, som efter retspraksis hver især vil give 2 års fængsel, er det altså ikke sådan, at vedkommende automatisk får 2 plus 2, altså 4 års fængsel.

Jeg kan ikke tilslutte mig et forslag om at lave grundlæggende om på, hvordan vi skal udmåle fængselsstraffe, også i tilfælde af, at der er begået flere forbrydelser. Jeg vil gerne understrege, at det jo ikke er sådan, at den nuværende ordning betyder, at det eksempelvis er gratis at begå forhold nr. 2 og 3. Strafferammerne i vores straffelov er jo ret vide, og det skyldes bl.a., at strafferammerne også skal kunne rumme grove tilfælde, hvor en person har begået flere strafbare forhold.

Når vi ikke anvender såkaldt absolut kumulation i forbindelse med fængselsstraffe, skyldes det også, at man i så fald kun ville kunne lægge vægt på selve gerningen uden at tage hensyn til oplysninger om gerningsmandens person. Dommerens opgave i forbindelse med strafudmålingen ville altså groft sagt blive reduceret til at være en regnemaskine med en gangefunktion. Hvis beslutningsforslaget blev gennemført, kunne man således ikke i samme omfang foretage en konkret vurdering af behovet for straf, hvor både lovovertrædelsernes grovhed og oplysninger om gerningsmandens person kunne indgå, så uanset at regeringen er helt enig i, at der bør udmåles meget følelige straffe ved seksuelt mis-